

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 511

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 iulie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECRETE				
644.	— Decret privind acreditarea unui ambasador	2		
645.	— Decret privind acreditarea unui ambasador	2		
646.	— Decret privind acreditarea unui ambasador	3		
647.	— Decret privind acreditarea unui ambasador	3		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 261 din 5 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	4–8			
Decizia nr. 273 din 10 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală	9–12			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
20.	— Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii miniere de exploatare a apei termominerale din perimetrul Jupiter Aurora, județul Constanța, convenită prin Licența de exploatare nr. 4.540/2003	12		
		490.	— Decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor pentru aprobarea graficului efectuării transportului deținuților între unitățile penitenciare	13
		695.	— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri, privind aprobarea Procedurii de implementare a schemei de ajutor <i>de minimis</i> prevăzute în cadrul Programului național multianual de microindustrializare	13–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI				
		31.	— Ordin privind modificarea și completarea Metodologiei de stabilire a venitului reglementat, a venitului total și a tarifelor reglementate pentru activitatea de transport al gazelor naturale, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 32/2014	14–16

D E C R E T E
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul Răzvan Rotundu se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Finlanda.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 6 iulie 2016.
Nr. 644.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul Marius Gabriel Lazurca se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Ungaria.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 6 iulie 2016.
Nr. 645.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Daniel Nicușor Tănase se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Statul Kuwait.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 6 iulie 2016.
Nr. 646.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Răzvan-Victor Rusu se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României, șef al Misiunii Permanente a României pe lângă Consiliul Europei de la Strasbourg.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 6 iulie 2016.
Nr. 647.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 261****din 5 mai 2016****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. a)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Nicolae Nica și Laurențiu Andi Vlad în dosarele nr. 793/113/2015 și nr. 166/113/2015 ale Tribunalului Brăila — Secția I civilă și care constituie obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 1.778D/2015 și nr. 157D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că dezbaterile inițiale au avut loc în ședința publică din 17 martie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea. Părțile au lipsit, procedura de citare fiind legal îndeplinită. Cu acel prilej, Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.778D/2015 și nr. 157D/2016, a dispus, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, conexarea Dosarului nr. 157D/2016 la Dosarul nr. 1.778D/2015, care a fost primul înregistrat. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, constatând că nu este întrunită majoritatea prevăzută la art. 6 teza a doua și art. 51 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus redeschiderea dezbaterilor și repunerea pe rol a cauzei pentru data de 5 mai 2016.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată. În acest sens arată că măsura suspendării contractului individual de muncă în ipoteza art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 este limitată în timp, iar salariatul al cărui raport de muncă a fost suspendat se poate angaja într-un alt loc de muncă pentru a-și asigura resursele necesare traiului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 29 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 793/113/2015, și Încheierea din 20 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 166/113/2015, **Tribunalul Brăila — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Nicolae Nica și Andi Vlad Laurențiu în cadrul unor acțiuni civile în care au contestat deciziile de suspendare a contractelor de muncă.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate referitoare la suspendarea contractului de muncă pe durata cercetării disciplinare prealabile dau posibilitatea angajatorului de a dispune discreționar și chiar abuziv măsura suspendării, în lipsa unor criterii obiective și a unui termen de suspendare. Acest comportament abuziv este încurajat în acele situații în care lipsesc reglementări normative interioare, care să detalieze modul de aplicare a legii în această materie. Prin urmare, angajatorul poate interpreta condițiile suspendării în mod subiectiv, ceea ce face practic imposibil accesul la justiție al celui sancționat și încalcă dreptul său la apărare, întrucât instanța nu are posibilitatea de a censura măsura suspendării.

7. De asemenea, autorii excepției consideră că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 aduc atingere prezumției de nevinovăție, dreptului la muncă, prevederilor constituționale referitoare la nivelul de trai, celor privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, precum și celor referitoare la egalitatea în drepturi a persoanelor.

8. **Tribunalul Brăila — Secția I civilă** arată că legiuitorul este liber să stabilească condiții diferite de suspendare a raporturilor de muncă ori de serviciu pentru diverse categorii socioprofesionale, fără a încălca prin aceasta principiul egalității în drepturi prevăzut de art. 16 din Constituție. Pe durata suspendării contractului de muncă, salariatului nu îi este interzis dreptul la muncă, el având posibilitatea de a presta o activitate în folosul altui angajator pentru a-și asigura mijloacele de trai, astfel că dreptul la un nivel de trai decent nu este afectat. Totodată, instanța arată că împotriva măsurii dispuse de angajator salariatul poate să se adreseze instanțelor judecătorești, având astfel asigurat accesul la justiție, precum și dreptul la apărare.

9. Cu toate acestea, Tribunalul Brăila — Secția I civilă apreciază că restrângerea exercițiului dreptului la muncă al salariatului al cărui contract a fost suspendat pentru motivele prevăzute de art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 nu respectă principiul proporționalității, întrucât angajatorul este atât cel care are posibilitatea de a declanșa procedura răspunderii disciplinare, cât și cel care dispune suspendarea contractului de muncă.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, pentru aceleași motive pe care Curtea Constituțională le-a reținut prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015.

12. **Avocatul Poporului** arată că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 sunt constituționale. Astfel, amintește că măsura suspendării contractului individual de muncă în ipoteza textului de lege criticat constituie o măsură temporară, putând fi dispusă de angajator până la încetarea cercetării disciplinare. Or, cercetarea disciplinară este o procedură obligatorie pentru angajator în cazul săvârșirii de

către salariat, cu vinovăție, a unor fapte în legătură cu munca, constând în acțiuni sau inacțiuni prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici. În cazul în care, în urma cercetării disciplinare, se constată abateri disciplinare, angajatorul are dreptul de a aplica sancțiuni disciplinare, inclusiv desfacerea contractului de muncă. Ca atare, nu se poate reține critica potrivit căreia măsura suspendării pe durata cercetării prealabile se poate dispune discreționar și abuziv. Mai mult de atât, în situația în care se va constata nevinovăția salariatului și dispunerea nejustificată a suspendării contractului individual de muncă, salariatul are dreptul la măsuri reparatorii corespunzătoare, în temeiul art. 52 alin. (2) din Codul muncii.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările ulterioare, dispoziții potrivit cărora: „(1) *Contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa angajatorului în următoarele situații:*

a) *pe durata cercetării disciplinare prealabile, în condițiile legii;*”.

16. Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 16 referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 41 alin. (1) referitor la dreptul la muncă, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 fac parte din cap. IV al Legii nr. 53/2003, capitol având titlul „*Suspendarea contractului individual de muncă*” care reglementează cauzele și condițiile suspendării contractului individual de muncă. Astfel, art. 49 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 prevede că „*suspendarea contractului individual de muncă poate interveni de drept, prin acordul părților sau prin actul unilateral al uneia dintre părți*”. Art. 52 din aceeași lege reglementează cazurile când contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa angajatorului, iar art. 52 alin. (1) lit. a), care constituie obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, se referă la suspendarea ca urmare a inițierii cercetării disciplinării prealabile împotriva salariatului.

18. Autorii excepției consideră că aceste dispoziții de lege afectează atât dreptul la muncă, ce își are izvorul în însuși raportul de muncă, dar și alte drepturi fundamentale, precum cele care privesc accesul la justiție, dreptul la apărare, prezumția de nevinovăție, egalitatea în drepturi a cetățenilor ori nivelul de trai.

19. Ținând cont de aceste critici, Curtea va proceda mai întâi la analiza instituției juridice supuse controlului de constituționalitate, urmând ca apoi să stabilească dacă se aduce

atingere dreptului la muncă ori celorlalte drepturi fundamentale invocate de autorul excepției.

20. Astfel, examinând dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003, Curtea constată că acestea au în vedere protejarea intereselor angajatorului, în sensul punerii la dispoziția acestuia a unei modalități de prevenire și de împiedicare a extinderii consecințelor unei conduite a salariatului despre care se suspectează că este de natură să afecteze activitatea desfășurată de angajator, până la momentul stabilirii cu certitudine a existenței și gravității unei abateri disciplinare a salariatului ori, din contră, a nevinovăției acestuia.

21. În ceea ce privește condițiile care permit suspendarea contractului de muncă potrivit art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003, Curtea observă că textul de lege nu prevede decât condiția desfășurării unei proceduri de cercetare disciplinară prealabilă împotriva salariatului al cărui contract se suspendă.

22. Referitor la durata suspendării, Curtea constată că măsura poate fi dispusă oricând pe perioada desfășurării procedurii de cercetare disciplinară și pentru toată durata în care se efectuează această procedură. Deși dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 nu prevăd un termen expres pentru care poate fi dispusă suspendarea, art. 252 alin. (1) din același act normativ stabilește că „*angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei*.” Prin Decizia nr. 16 din 12 noiembrie 2012 referitoare la recursurile în interesul legii declarate de Avocatul Poporului și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la „calcularea termenului de 30 de zile în care trebuie aplicată sancțiunea disciplinară conform dispozițiilor art. 252 alin. (1) din Codul muncii, respectiv momentul de la care începe să curgă acest termen”, decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 817 din 5 decembrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursurile în interesul legii a stabilit că „momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile calendaristice pentru aplicarea sancțiunii disciplinare este data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare prealabile la registratura unității”. Așa fiind, Curtea reține că, pentru a avea eficiență sub aspectul dreptului angajatorului de a sancționa disciplinar salariatul, procedura cercetării disciplinare trebuie să se desfășoare în intervalul de 6 luni de la data săvârșirii faptei, astfel că suspendarea contractului de muncă având ca temei art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 nu ar putea fi dispusă decât în acest interval de timp și pentru o perioadă care nu ar putea depăși cel mult 6 luni de la data săvârșirii faptei.

23. Curtea observă că, din perspectiva legiuitorului, măsura suspendării contractului individual de muncă în ipoteza textului de lege analizat nu este și nu poate fi interpretată ca reprezentând o sancțiune disciplinară, iar angajatorul nu se pronunță pe această cale asupra vinovăției sau nevinovăției angajatului. Faptul că nu este vorba de o măsură cu caracter sancționator o confirmă și dispozițiile art. 249 alin. (2) și art. 251 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, potrivit cărora „*pentru aceeași abatere disciplinară se poate aplica numai o singură sancțiune*”, iar „*sub sancțiunea nulității absolute, nicio măsură, cu excepția celei prevăzute la art. 248 alin. (1) lit. a), nu poate fi dispusă mai înainte de efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile*”. Astfel, exceptând cazul muștrării, nicio sancțiune disciplinară nu poate fi dispusă de angajator înainte de cercetarea disciplinară prealabilă și nu pot fi aplicate mai multe sancțiuni disciplinare pentru aceeași abatere. Prin urmare, întrucât suspendarea

contractului individual de muncă nu este rezultatul unei măsuri dispuse în temeiul unei cercetări disciplinare efectuate anterior, ci însoțește procedura cercetării în urma căreia se va stabili în viitor eventuala răspundere a salariatului și aplicarea unei sancțiuni disciplinare, măsura prevăzută de art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 nu poate fi considerată ca fiind o sancțiune disciplinară. De altfel, în lumina dispozițiilor de lege amintite, pentru aceeași abatere a salariatului, nu ar fi posibilă aplicarea atât a unei sancțiuni sub forma suspendării, cât și a unei alte sancțiuni disciplinare.

24. Dacă suspendarea contractului individual de muncă poate fi înțeleasă ca o măsură justificată, necesară protejării intereselor angajatorului, nu mai puțin adevărat este însă că aprecierea constituționalității acestei măsuri trebuie pusă în balanță cu drepturile și interesele celeilalte părți a raportului de muncă, respectiv salariatul. Un drept ce își are temeiul în însuși contractul individual de muncă este dreptul la muncă, care se bucură de consacrare constituțională prin art. 41 alin. (1) din Legea fundamentală. Potrivit acestui text constituțional, dreptul la muncă „nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă”. La nivelul reglementărilor internaționale la care România este parte, dreptul la muncă este prevăzut de art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, care prevede că „statele părți la prezentul Pact recunosc dreptul la muncă ce cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența printr-o muncă liber aleasă sau acceptată și vor lua măsuri potrivite pentru garantarea acestui drept”. Deopotrivă, art. 23 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului stabilește că „orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii sale, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la ocrotirea împotriva șomajului”, în timp ce art. 15 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene proclamă că „orice persoană are dreptul la muncă și dreptul de a exercita o ocupație aleasă sau acceptată în mod liber”.

25. Având în vedere toate aceste reglementări, precum și cele statuate prin Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006, în sensul că prevederile constituționale referitoare la dreptul la muncă asigură oricărei persoane posibilitatea de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, în anumite condiții stabilite de legiuitor, dar nu vizează obligația statului de a garanta accesul tuturor persoanelor la toate profesiile, Curtea Constituțională apreciază că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 nu împiedică salariatul să se încadreze la o altă unitate decât cea în cadrul căreia contractul individual de muncă a fost suspendat.

26. Cu toate acestea, așa cum a subliniat și prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din data de 17 iunie 2015, Curtea reține că dreptul la muncă este un drept complex, ce implică diferite aspecte, libertatea alegerii profesiei și a locului de muncă reprezentând numai unele dintre componentele acestui drept. Astfel, odată dobândit un loc de muncă, acesta trebuie să se bucure de o serie de garanții care să-i asigure stabilitatea, neputând fi de conceput că prevederile constituționale ar asigura libertatea de a obține un loc de muncă, dar nu și garantarea păstrării acestuia, cu respectarea, evidentă, a condițiilor și limitelor constituționale. În acest sens sunt cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 383 din 7 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 31 august 2005, potrivit cărora cea mai importantă garanție

pentru exercitarea dreptului la muncă o constituie stabilirea limitativă prin lege a cazurilor în care și a motivelor pentru care încetarea raporturilor juridice de muncă poate avea loc din inițiativa și din voința unilaterală a angajatorului. Prin aceeași decizie, Curtea a precizat că „persoana care accede la o activitate economică pe baza liberei sale inițiative și utilizează forță de muncă salariată are obligația să respecte reglementările legale referitoare la încheierea, executarea și încetarea contractelor individuale de muncă”.

27. Având în vedere cele mai sus arătate, Curtea apreciază că, deși în ipoteza normei de drept criticate nu se poate vorbi de o negare a dreptului la muncă, în egală măsură nu se poate omite că măsura suspendării contractului individual de muncă reprezintă o restrângere a exercițiului dreptului la muncă, lăsată, în temeiul art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003, la dispoziția angajatorului. Astfel, Curtea consideră că se impune a fi analizat dacă această restrângere este rezonabilă, proporțională cu obiectivul urmărit și nu transformă acest drept într-unul iluzoriu/teoretic, prin efectuarea unui test de proporționalitate, asemănător celui efectuat prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, prin care Curtea a analizat o situație asemănătoare, referitoare la suspendarea contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului, în cazul în care angajatorul a formulat o plângere penală împotriva salariatului.

28. Așa cum Curtea Constituțională a statuat prin decizia mai sus amintită, precum și prin Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013, și Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, paragraful 30, conform principiului proporționalității, „orice măsură luată trebuie să fie adecvată — capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară — indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională — justul echilibru între interesele concrete pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit. Astfel, în vederea realizării testului de proporționalitate, Curtea trebuie, mai întâi, să stabilească scopul urmărit de legiuitor prin măsura criticată și dacă acesta este unul legitim, întrucât testul de proporționalitate se va putea raporta doar la un scop legitim”. De asemenea, Curtea a precizat prin Decizia nr. 266 din 21 mai 2013 că pentru corecta aplicare a testului este necesară examinarea fiecăruia dintre cele 3 elemente în ordinea respectivă.

29. Urmând reperele mai sus arătate, Curtea va analiza în continuare dacă măsura suspendării contractului individual de muncă în ipoteza art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 este justificată de un scop legitim, dacă este adecvată acestui scop, necesară și dacă se păstrează un just echilibru între drepturile și interesele în concurs pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit.

30. Astfel, așa cum a arătat și mai sus, Curtea reține că suspendarea contractului individual de muncă pe perioada cercetării disciplinare prealabile își găsește justificarea în necesitatea ocrotirii intereselor și drepturilor de natură patrimonială ori nepatrimonială ale angajatorului, putând fi totodată privită și ca o expresie a prevederilor art. 45 din Constituție, referitoare la libertatea economică, ce presupune, între altele, dreptul angajatorului de lua măsurile necesare bunei desfășurări a activității economice. Prin urmare, măsura reglementată de art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 urmărește, deopotrivă, protejarea unor drepturi de sorginte legală și constituțională ale angajatorului.

31. Referitor la caracterul adecvat și necesar al restrângerii exercițiului dreptului la muncă în raport cu scopul urmărit, Curtea

apreciază că suspendarea contractului individual de muncă în ipoteza analizată reprezintă o măsură adaptată scopului urmărit și este capabilă, în abstract, să îndeplinească exigențele acestuia. Astfel, așa cum Curtea observa și prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, „deși protejarea drepturilor salariatului, aflat în raporturi de subordonare față de angajator, reprezintă o formă de a asigura însuși protecția dreptului la muncă, ca drept fundamental, legiuitorul este ținut, în egală măsură, să asigure protecția drepturilor angajatorului, prin instituirea unor măsuri apte să realizeze în mod concret scopul propus. Prin urmare, protecția dreptului la muncă nu poate fi absolutizată cu consecința afectării dreptului angajatorului de a-și exercita libertatea economică, așa cum de altfel a statuat Curtea și prin Decizia nr. 1.459 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2012, iar suspendarea contractului individual de muncă apare ca o măsură adecvată în împrejurările în care menținerea în activitate a salariatului ar fi de natură să atragă consecințe negative asupra activității economice, afectând drepturile și interesele angajatorului”. Curtea apreciază, deopotrivă, că reglementarea posibilității angajatorului de a suspenda contractul individual de muncă în situația în care consideră că interesele sale ar fi afectate prin menținerea în activitate a salariatului este un instrument necesar pentru a asigura protecția efectivă a drepturilor și intereselor sale.

32. Cât privește caracterul proporțional al măsurii reglementate de art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003, respectiv al realizării unui just echilibru între drepturile în concurs, anume dreptul la muncă și dreptul angajatorului de a lua măsurile necesare bunei desfășurări a activității economice, Curtea reține că suspendarea contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului, atunci când există temeiuri pentru a aprecia că, prin conduita sa în îndeplinirea obligațiilor ce izvorăsc din raportul de muncă, salariatul ar putea periclita interesele angajatorului, trebuie să se supună unor condiții care să asigure că această măsură nu are un caracter arbitrar. În acest sens, Curtea, prin Decizia nr. 279 din 13 aprilie 2015, a subliniat că „în măsura în care legea asigură angajatorului posibilitatea de a dispune suspendarea contractului individual de muncă în vederea protejării intereselor sale economice, ca o expresie a art. 45 din Constituție, o astfel de măsură, cu consecințe ample asupra drepturilor salariatului, trebuie însoțită de garanția unei decizii obiective și temeinic fundamentate din partea angajatorului”. Astfel, asemănător situației analizate prin decizia amintită, Curtea reține că măsura suspendării determină încetarea temporară a obligațiilor părților ce izvorăsc din contractul individual de muncă, iar, în ipoteza textului de lege analizat, cauza suspendării nu operează de drept și nici nu este o exprimare a voinței salariatului, ci a angajatorului. Condiția unică ce permite angajatorului suspendarea contractului individual de muncă în ipoteza art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 este inițierea cercetării disciplinare împotriva salariatului. Dar, așa cum reiese din dispozițiile art. 247 alin. (1) și art. 251 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, „angajatorul dispune de prerogativă disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară”, iar „în vederea desfășurării cercetării disciplinare prealabile, salariatul va fi convocat în scris de persoana împuternicită de către angajator să realizeze cercetarea, precizându-se obiectul, data, ora și locul întrevederii”. Prin urmare, singura condiție pe care angajatorul este ținut să o respecte pentru a putea dispune suspendarea contractului individual de muncă reprezintă o

măsură pe care tot acesta o inițiază, anume începerea cercetării disciplinare împotriva salariatului. Mai mult, așa cum a reținut Curtea în prealabil, Codul muncii nu limitează suspendarea contractului individual de muncă pentru un anumit termen, astfel că, potrivit legii, nimic nu împiedică extinderea acestei măsuri până la împlinirea termenului stabilit de art. 252 alin. (1) din acest act normativ.

33. De asemenea, chiar dacă prin dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 legiuitorul a urmărit în mod evident prevenirea unor eventuale prejudicii aduse angajatorului, acest aspect nu este precizat ca o condiție expresă pentru suspendarea contractului de muncă, astfel că nimic nu îl oprește pe acesta să dispună măsura suspendării chiar și în ipoteza în care continuarea raportului de muncă, până la stabilirea unei eventuale răspunderi disciplinare, nu ar avea niciun efect negativ asupra activității sau intereselor angajatorului.

34. Aflat de asemenea într-o strânsă legătură cu problema asigurării unor garanții suficiente pentru protecția drepturilor salariatului este și faptul că remediile pe care Codul muncii le pune la dispoziția salariatului, având în vedere efectele severe ale suspendării asupra dreptului la salariu, nu sunt suficiente. Astfel, art. 52 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 prevede că „în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară și i se plătește, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului”. Or, aceste măsuri reparatorii nu privesc decât situația în care se constată nevinovăția salariatului. Prin urmare, în cazul constatării unei abateri disciplinare, oricât de reduse sub aspectul gravității sale, salariatul va suporta în continuare efectele suspendării contractului individual de muncă — care privesc și dreptul la remunerarea muncii —, în condițiile în care întinderea în timp a acestei măsuri este vag precizată de Codul muncii, așa cum Curtea a arătat mai sus, astfel că nu este exclusă ipoteza ca efectele suspendării să fie mai grave decât cele ale înșeși sancțiunii aplicate. În atari circumstanțe trebuie admis că dispunerea măsurii suspendării contractului individual de muncă de către angajator, având consecința privării salariatului de drepturile ce decurg din raportul de muncă, poate constitui oricând expresia unui comportament șicanatoriu asupra salariatului. În mod relevant, Curtea, prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, a arătat că deciziile angajatorului „sunt susceptibile a fi calificate drept subiective și, uneori, chiar abuzive, mai ales în contextul raporturilor contractuale de muncă care, prin natura lor, presupun o semnificativă interacțiune umană. Astfel, nu trebuie omisă că aceste raporturi presupun o subordonare a salariatului față de angajator, caracterizată prin executarea unei munci sub autoritatea angajatorului, care are îndrituirea de a da ordine și directive, de a controla prestarea muncii și de a sancționa încălcările săvârșite de către angajat”. Tocmai de aceea, Curtea consideră că salariatul trebuie să se bucure de garanții suficiente care să asigure că restrângerea exercițiului dreptului la muncă nu este rezultatul unor eventuale acțiuni abuzive ale angajatorului, favorizate de caracterul subiectiv al raportului de muncă. Or, având în vedere lipsa unor criterii obiective, care să circumstanțieze situația în care angajatorul poate dispune suspendarea în ipoteza art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003, precum și faptul că, în lipsa unor astfel de criterii legale, aprecierea temeiului de suspendare este lăsată, în întregime, la dispoziția angajatorului, Curtea apreciază că dispozițiile textului de lege criticat, interpretate în coroborare cu celelalte texte din Codul muncii incidente în

materia suspendării contractului individual de muncă din inițiativa angajatorului și în materia răspunderii disciplinare, nu oferă suficiente garanții pentru ca această măsură să fie dispusă cu păstrarea unui raport proporțional între necesitatea protejării intereselor angajatorului, pe de o parte, și cea a drepturilor salariatului, de cealaltă parte.

35. În acest context, nu se poate susține în mod temeinic nici posibilitatea unui remediu în justiție cu privire la repararea eventualului prejudiciu suferit de salariat. Astfel, Curtea apreciază că lipsa unor criterii obiective pentru a analiza caracterul legal și temeinic al măsurii suspendării dispuse de angajator potrivit art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 constituie, în fapt, doar un acces formal la instanțele de judecată, care nu poate fi considerat că satisface cerințele art. 21 alin. (1) din Constituție, atât timp cât judecătorul nu are la dispoziție instrumente legale suficiente pentru a decide asupra pretențiilor sau contestațiilor formulate de salariatul reclamant, care privesc, în speță, o eventuală conduită abuzivă a angajatorului, ce are drept consecință încălcarea dreptului la muncă.

36. Așa fiind, Curtea constată că, în urma efectuării testului de proporționalitate vizând restrângerea exercițiului dreptului la muncă, suspendarea contractului individual de muncă în cazul începerii cercetării disciplinare prealabile împotriva salariatului nu întrunește condiția caracterului proporțional, măsura fiind excesivă în raport cu obiectivul ce trebuie atins, astfel că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 sunt neconstituționale în raport cu prevederile constituționale ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, sub aspectul drepturilor fundamentale prevăzute la art. 41 alin. (1) și art. 21 din Constituție referitoare la dreptul la muncă, respectiv accesul liber la justiție.

37. Examinând în continuare textul de lege criticat din perspectiva conformității acestuia cu prevederile constituționale referitoare la prezumția de nevinovăție, Curtea reține, în acord cu cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, că principiul prezumției de nevinovăție consacrat de art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu se limitează la o simplă garanție procedurală în materie penală, sfera acestuia de aplicare fiind mai vastă și impunând ca niciun

reprezentant al statului sau al unei autorități publice să nu declare că o persoană este vinovată de o infracțiune, înainte ca vinovăția acesteia să fi fost stabilită de o „instanță”. În acest sens poate fi amintită Hotărârea din 4 iunie 2013, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Teodor împotriva României*, paragraful 36. Având în vedere aceste repere, Curtea Constituțională apreciază că suspendarea raportului de muncă în cazul prevăzut de art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 nu are semnificația încălcării prezumției de nevinovăție, întrucât, așa cum s-a arătat mai sus, nu constituie o sancțiune disciplinară și cu atât mai puțin una de natură penală. Astfel, angajatorul nu se pronunță asupra vinovăției sau nevinovăției angajatului și nici asupra unei eventuale răspunderi penale. De asemenea, nici nu se poate susține că această măsură ar putea fi echivalată cu ceea ce instanța europeană înțelege prin acuzație de vinovăție penală formulată de un „reprezentant al statului sau al unei autorități publice”, înainte de pronunțarea instanței.

38. De asemenea, Curtea, verificând respectarea condițiilor constituționale referitoare la dreptul la apărare, constată că dispozițiile de lege criticate nu îl împiedică pe cel interesat să se folosească de mijloacele legale care constituie garanții ale dreptului la apărare, așa cum sunt posibilitatea de a folosi orice mijloc de probă, dreptul de a formula solicitări cu privire la administrarea probelor, dreptul de a invoca excepții procedurale ori de a utiliza serviciile unui apărător calificat.

39. Totodată, Curtea, având în vedere că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 nu împiedică salariatul să se încadreze la o altă unitate decât cea în cadrul căreia contractul individual de muncă a fost suspendat, astfel încât să își asigure resursele financiare necesare, apreciază că nu se poate reține nici critica referitoare la încălcarea dreptului la un nivel de trai decent.

40. În sfârșit, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei, fără privilegii ori discriminări. De altfel, autorii excepției nu au precizat care sunt categoriile sociale între care se creează discriminare și nici maniera în care textul de lege ar discrimina.

41. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Nica și Laurențiu Andi Vlad în dosarele nr. 793/113/2015 și nr. 166/113/2015 ale Tribunalului Brăila — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Brăila — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 273

din 10 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 alin. (1) lit. d)
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Copos în Dosarul nr. 600/2/2015 al Tribunalului București — Secția I penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.172 D/2015.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, reprezentat de domnul avocat Corneliu Liviu Popescu din cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia.

4. În acest sens se arată, mai întâi, că excepția este admisibilă prin raportare la pronunțarea de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 589 din 1 octombrie 2015, neexistând autoritate de lucru judecat. Se susține că excepția este ridicată de aceeași parte și are, parțial, același obiect, ca și cea soluționată de instanța de contencios constituțional prin decizia ante-referită, dar că a fost invocată într-o contestație la executare diferită de cea în care a fost ridicată cea dintâi excepție, contestație la executare ce face obiectul unui dosar diferit înregistrat pe rolul Tribunalului București — Secția I penală.

5. Pe fond se solicită modificarea jurisprudenței Curții Constituționale, respectiv a soluției pronunțate de instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 589 din 1 octombrie 2015, în sensul de a constata că, dacă prevederile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală sunt interpretate ca fiind aplicabile doar în cazul pedepselor, nu și în cel al măsurilor de siguranță, acestea sunt neconstituționale, încălcând dispozițiile art. 16 din Legea fundamentală. Se arată că procedura de contestare, despre care se face vorbire în Decizia nr. 589 din 1 octombrie 2015, poate avea ca obiect doar actele de executare a măsurii de siguranță, nu și titlul executoriu prin care aceasta este dispusă. Se susține că, în timp ce, în cazul pedepselor penale normele procesual penale prevăd dreptul de a formula contestație atât împotriva modului de executare, cât și împotriva hotărârii puse în executare, măsurile de siguranță pot fi contestate doar sub aspectul actelor de executare, ceea ce creează discriminare între persoanele în privința cărora s-au pronunțat măsuri de siguranță și cele condamnate la pedepse penale. Se susține că art. 600 din Codul de procedură penală,

la care Decizia nr. 589 din 1 octombrie 2015 face referire, prevede aceeași diferență, reglementând, la alin. (1), contestația împotriva titlului executoriu, iar, la alin. (3), contestația privind actele propriu-zise de executare, stabilind competențe diferite de soluționare a unor astfel de acțiuni, a instanței penale, în primul caz, și, a instanței civile, în cel de-al doilea. Se arată că, în cazul măsurilor de siguranță, dispozițiile Codului de procedură civilă coroborate cu cele ale Codului de procedură fiscală reglementează, în realitate, doar contestația împotriva actelor de executare. Se susține că, dacă legiuitorul dă posibilitatea contestației la executare, atunci el trebuie să o dea în mod nediscriminatoriu. În acest sens este subliniat faptul că, atât în cazul pedepselor penale, cât și în cazul obligațiilor civile, acesta a prevăzut atât posibilitatea de a formula contestație cu privire la titlul executoriu, cât și posibilitatea de a formula contestație cu privire la actele de executare și că, numai în cazul măsurilor de siguranță, care constituie o categorie intermediară de măsuri ce pot fi dispuse de către instanța penală, legiuitorul a prevăzut doar dreptul de a contesta modalitatea lor de executare.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se susține că autorul excepției nu invocă motive noi față de cele deja analizate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 589 din 1 octombrie 2015. Se observă că autorul susține, în continuare, lipsa unei căi de atac împotriva hotărârii prin care se dispun măsuri de siguranță, dar că, așa cum însăși instanța de contencios constituțional a statuat, prin decizia anterior arătată, o astfel de contestație ține de latura civilă a cauzei, întrucât presupune un transfer de proprietate din patrimoniul persoanei în cauză în patrimoniul statului și că jurisprudența constantă arată că într-o astfel de situație poate fi formulată contestație conform art. 600 din Codul de procedură penală. Se conchide că, pentru aceste motive, textul criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

7. Având cuvântul în replică, reprezentantul autorului excepției arată că lipsa dreptului de a formula contestație împotriva hotărârii prin care este dispusă măsura de siguranță este demonstrat și de respingerea, de către ambele instanțe de judecată, a contestațiilor formulate, în acest sens, ca inadmisibile. Se susține că, dacă o astfel de cale de atac ar fi existat, instanțele în cauză ar fi recalificat acțiunile formulate sau și-ar fi declinat competența în favoarea unor eventuale instanțe competente să soluționeze cererile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Sentința penală nr. 843/F din 25 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 600/2/2015, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 598 lit. d) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gheorghe Copos, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul criticat încalcă dreptul de acces liber la justiție și dreptul la un proces echitabil al persoanelor cărora le-au fost aplicate prin hotărâri judecătorești doar măsuri de siguranță, întrucât nu le dă și acestora posibilitatea de a formula contestație la executare împotriva hotărârilor în cauză, limitând sfera de aplicare a instituției anterior referite la hotărârile judecătorești prin care sunt aplicate pedepse. Se susține, totodată, că textul criticat creează discriminare între persoanele cărora le-au fost aplicate pedepse penale, care au dreptul de a promova contestație la executare și cele cărora le sunt aplicate doar măsuri de siguranță, care nu beneficiază de acest drept.

10. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispunerea unei măsuri de siguranță nu este echivalentă cu dispunerea unei pedepse penale și nu este întotdeauna consecința unei astfel de pedepse, măsurile de siguranță putând fi dispuse și față de persoane care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, care nu constituie infracțiuni. Se susține că, pentru acest motiv, persoanele cărora li s-au aplicat pedepse penale nu se află în aceeași situație juridică cu cele cărora li s-au aplicat doar măsuri de siguranță, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea prin textul criticat a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală. Se arată, de asemenea, că persoanele cărora nu le-au fost aplicate pedepse penale au posibilitatea de a formula contestație la executare, conform prevederilor art. 598 alin. (1) lit. a)—c) din Codul de procedură penală.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție referitor la accesul liber la justiție. Se susține, în acest sens, că textul criticat este în acord cu prevederile art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite prin lege, iar căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești pot fi exercitate de către părți și de către Ministerul Public în condițiile legii. Se face, totodată, trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 506 din 5 decembrie 2013. Se susține, de asemenea, că prevederile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală sunt conforme cu dispozițiile art. 16 din Constituție, întrucât se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza norme juridice fără privilegii sau discriminări. Nu în ultimul rând, se arată că autorul este nemulțumit, în realitate, de faptul că nu poate formula contestație în anulare și în alte cazuri decât cele expres prevăzute la art. 598 alin. (1) din Codul de procedură penală, solicitând, astfel, completarea legii, atribuție ce aparține însă Parlamentului, conform art. 61 din Legea fundamentală.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că persoanele cărora le sunt aplicate pedepse se află în situații juridice diferite de cele cărora le sunt aplicate măsuri de siguranță, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea prin textul criticat a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Se susține, totodată, că contestația la executare este o garanție a realizării dreptului de acces liber la justiție și că stabilirea de către legiuitor a unor reguli speciale de procedură, precum și a modalităților de exercitare a drepturilor procesuale, cum este și cea privind cazurile în care se poate face contestație la executare, este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale. Se conchide că prevederile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală nu îngredesc accesul liber la justiție.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente la dezbateri, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 598 lit. d) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „(1) *Contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri: [...] d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei*”.

17. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1) și (2) cu privire la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, cu privire la admisibilitatea acesteia, Curtea constată că, prin Încheierea din 20 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 40.607/3/2014, Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 107, art. 108 lit. d) și art. 112 din Codul penal și ale art. 598 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor, într-o cauză având un obiect similar. Referitor la această excepție, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 589 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 2 decembrie 2015. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că prezenta excepție de neconstituționalitate este admisibilă, neexistând autoritate de lucru judecat, întrucât cele două excepții de neconstituționalitate au un obiect parțial identic și au fost invocate de același autor, însă în cauze diferite cu privire la soluționarea unor contestații la executare.

19. Prin Decizia nr. 589 din 1 octombrie 2015, Curtea a reținut că, potrivit art. 108 din Codul penal, măsurile de siguranță sunt obligarea la tratament medical, internarea medicală, interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii, confiscarea specială și confiscarea extinsă. În privința obligării la tratament medical și a internării medicale, dispozițiile art. 109 și 110 din Codul penal prevăd că acestea pot fi dispuse până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol. Mai mult, art. 245 și art. 246 alin. (1)—(8) și, respectiv, art. 247 și art. 248 alin. (1)—(10) din Codul de procedură penală reglementează aplicarea cu caracter provizoriu a celor două măsuri pe parcursul desfășurării procesului penal, iar art. 246 alin. (9)—(12) și, respectiv, art. 248 alin. (11)—(13) din Codul de procedură penală prevăd cu privire la ridicarea lor. Referitor la interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii, conform art. 111 alin. (2) din Codul penal, măsura de siguranță poate fi revocată la cerere, după trecerea unui termen de cel puțin un an, dacă se constată că temeiurile care au impus luarea ei au încetat.

20. În privința confiscării speciale și a confiscării extinse, dispozițiile penale și cele procesual penale nu conțin norme care să reglementeze expres modalități de contestare a acestora nici pe parcursul desfășurării procesului penal și nici după rămânerea definitivă a hotărârii penale de condamnare.

21. Art. 598 alin. (1) din Codul de procedură penală reglementează cazurile în care se poate formula contestație împotriva executării hotărârii penale, respectiv: a) când s-a pus în executare o hotărâre care nu era definitivă; b) când executarea este îndreptată împotriva altei persoane decât cea prevăzută în hotărârea de condamnare; c) când se ivește vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare; d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.

22. Curtea a constatat că, în cauză, autorul excepției invocă, pe baza art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, intervenirea prescripției speciale a răspunderii penale drept cauză de micșorare a măsurii de siguranță, criticând faptul că dispozițiile procesual penale anterior arătate fac referire doar la cauzele de stingere sau micșorare a pedepsei, nu și a măsurilor de siguranță, fiind vizată în speță măsura confiscării speciale dispusă asupra unor sume de bani.

23. Referitor la această critică, Curtea a reținut că noțiunea de cauză de stingere sau de micșorare a pedepsei din cuprinsul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală nu are în vedere o revizuire a cuantumului pedepsei dispus prin hotărâre judecătorească definitivă, deoarece aceasta ar echivala cu o încălcare a autorității de lucru judecat, ci micșorarea sau stingerea pedepsei astfel dispuse ca urmare a intervenirii unor cauze, cum este, cu titlu de exemplu, plata integrală sau parțială de către persoana condamnată a obligației stabilite în sarcina sa.

24. Pe de altă parte, Curtea a reținut că, potrivit art. 574 lit. d) din Codul de procedură penală referitor la executarea confiscării speciale și a confiscării extinse, atunci când confiscarea privește sume de bani ce nu au fost consemnate la unități bancare, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitivul hotărârii organelor fiscale, în vederea executării confiscării potrivit dispozițiilor privind creanțele bugetare. Potrivit dispoziției legale anterior citate, executarea confiscării speciale a sumelor de bani care nu au fost consemnate la unități bancare urmează a fi făcută de către organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, conform Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care constituie, potrivit art. 2 alin. (2), procedura de drept comun pentru administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, procedură care se completează, conform alin. (3) al aceluiași art. 2, cu prevederile Codului de procedură civilă. Așa fiind, executarea măsurii de siguranță a confiscării speciale, în situația invocată de autorul excepției, se realizează potrivit dispozițiilor cap. VIII din Codul de procedură fiscală, ce reglementează stingerea creanțelor fiscale prin executare silită.

25. Prin urmare, contestația la executarea măsurii de siguranță a confiscării speciale având ca obiect sume de bani neconsemnate la unități bancare poate fi formulată conform procedurii reglementate la art. 172 și următoarele din Codul de procedură fiscală, care, potrivit art. 2 alin. (3) din acest cod, se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la executarea silită. Rezultă că persoana interesată poate să formuleze contestație la executare împotriva măsurii de siguranță a confiscării speciale dispuse în condițiile din prezenta cauză și își va întemeia cererea pe dispozițiile art. 172 și următoarele din Codul de procedură fiscală, coroborate cu cele ale art. 712 și următoarele din Codul de procedură civilă.

26. Acest mecanism juridic, bazat pe dispozițiile Codului de procedură civilă, este, de altfel, justificat de caracterul patrimonial al măsurii confiscării, indiferent de natura bunurilor care fac obiectul acesteia, caracter rezultat din faptul că de natura confiscării este trecerea bunurilor supuse acesteia din proprietatea persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală în proprietatea statului.

27. În sensul celor de mai sus, Curtea a reținut, de asemenea, că titlul V al părții speciale a Codului de procedură penală, intitulat „Executarea hotărârilor penale”, reglementează, la cap. II „Punerea în executare a hotărârilor”, punerea în executare a pedepselor principale (art. 555—561 din Codul de procedură penală), punerea în executare a pedepselor complementare (art. 562—565 din Codul de procedură penală), punerea în executare a măsurilor de siguranță (art. 566—574 din Codul de procedură penală), punerea în executare a altor dispoziții (art. 575—576 din Codul de procedură penală), punerea în executare a amenzilor judiciare și a cheltuielilor judiciare avansate de stat (art. 577—578 din Codul de procedură penală) și punerea în executare a dispozițiilor civile din hotărâri (art. 579—581 din Codul de procedură penală). Cap. IV al aceluiași titlu, care prevede cu privire la contestația la executarea hotărârilor penale, conține dispoziții referitoare la promovarea contestației privind executarea dispozițiilor penale ale cauzei (art. 598—599 din Codul de procedură penală), la contestația privind executarea dispozițiilor civile (art. 600 din Codul de procedură penală) și la contestația privitoare la amenzile judiciare (art. 601 din Codul de procedură penală). Astfel, din interpretarea sistematică a dispozițiilor procesual penale mai sus enumerate, Curtea reține că contestațiile privind executarea măsurii de siguranță a confiscării se încadrează în categoria contestațiilor ce au ca obiect executarea dispozițiilor civile prevăzute la art. 600 din Codul de procedură penală.

28. În aceste condiții, Curtea a constatat că persoanele în privința cărora sunt pronunțate hotărâri penale definitive prin care nu sunt aplicate pedepse, dar este menținută măsura de siguranță a confiscării speciale, se află în situații juridice diferite de cele condamnate la pedepse penale definitive și care ar putea invoca o cauză de stingere sau de micșorare a pedepsei, conform art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală. Această diferență justifică reglementarea de către legiuitor a unui regim juridic diferit în privința posibilității de a contesta măsura de siguranță a confiscării speciale, față de cel al contestării executării hotărârilor penale sub aspectul pedepselor penale aplicate. Or, cu privire la principiul egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 din Constituție, Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri în jurisprudența sa că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectarea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

29. Având în vedere aceste argumente, Curtea a reținut că textele criticate reprezintă opțiunea legiuitorului în acord cu politica penală a acestuia, exprimată în exercitarea atribuțiilor sale constituționale reglementate la art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere a acestuia, precum și o aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 129 care fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac.

30. Pentru aceleași motive, Curtea a constatat că textul criticat nu încalcă accesul liber la justiție al persoanelor interesate să promoveze contestație împotriva executării măsurii de siguranță a confiscării speciale atunci când aceasta este dispusă prin hotărâre penală definitivă. Pe de o parte, așa cum s-a arătat mai sus, persoanele în cauză au posibilitatea de a formula contestație la executare împotriva unor astfel de hotărâri, potrivit prevederilor art. 172 și următoarele din Codul de

procedură fiscală și ale art. 712 și următoarele din Codul de procedură civilă.

31. În consecință, Curtea nu a putut reține încălcarea prin textul criticat a dispozițiilor art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție, acest drept putând fi exercitat prin aplicarea reglementărilor legale specifice măsurii ce urmează a fi executată.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gherghe Copos în Dosarul nr. 600/2/2015 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 10 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

**privind încetarea concesiunii miniere de exploatare a apei termominerale din perimetrul Jupiter
Aurora, județul Constanța, convenită prin Licența de exploatare nr. 4.540/2003**

Având în vedere:

- art. 34 lit. b) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;
- Referatul Direcției generale gestionare, evaluare și concesionare resurse/rezerve minerale. Integrare europeană nr. 3.000.773 din 6 iunie 2016 privind verificarea îndeplinirii condițiilor legale și propunerea de aprobare a anulării, în temeiul prevederilor art. 34 lit. g) din Legea nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezenta decizie.

Art. 1. — Concesiunea minieră de exploatare a apei termominerale din perimetrul Jupiter Aurora, județul Constanța, convenită prin Licența de exploatare nr. 4.540/2003, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și

S.C. MANGALIA — S.A., în calitate de concesionar, cu sediul în Mangalia, Str. Rozelor nr. 35, județul Constanța, încetează la data publicării prezentei decizii.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Duțu

București, 22 iunie 2016.
Nr. 20.

MINISTERUL JUSTIȚIEI
ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR

DECIZIE

pentru aprobarea graficului efectuării transportului deținuților între unitățile penitenciare

Având în vedere prevederile art. 45 și 46 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, și în temeiul art. 110 alin. (6) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.849/2004 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se aprobă graficul efectuării transportului deținuților între unitățile penitenciare, cu mijloacele auto de transport aparținând sistemului administrației penitenciare, conform rutelor de transfer și orarelor prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Subunitatea de Pază și Escortare Deținuți Transferați întocmește, pentru fiecare mijloc auto de transport care se deplasează pe rutele prevăzute la art. 1, pe baza datelor furnizate de serviciile sau birourile evidență din locurile de deținere, desfășurătoare privind situația deținuților ce urmează a fi transferați între unitățile penitenciare.

Art. 3. — (1) Misiunile de transfer se desfășoară conform graficului prevăzut la art. 1, în zilele de luni, marți, joi și vineri, și sunt efectuate de Subunitatea de Pază și Escortare Deținuți Transferați, cu sprijinul asigurat de unitățile anume desemnate.

(2) Misiunile de transfer pot fi decalate sau replanificate în situația în care condițiile meteorologice sunt nefavorabile sau în alte situații neprevăzute. În astfel de cazuri se va lua măsura

informării prealabile a unităților subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Art. 4. — (1) În zilele de miercuri, sâmbătă și duminică, în zilele de sărbătoare legală sau în alte zile libere nu se efectuează misiuni de transfer.

(2) Prin excepție, se pot efectua misiuni de transfer și în cazurile prevăzute la alin. (1), în cazuri justificate, cu aprobarea directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Art. 5. — (1) Prezenta decizie se aplică tuturor persoanelor custodiate de unitățile subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(2) Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate duc la îndeplinire prevederile prezentei decizii.

Art. 6. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii se abrogă orice dispoziții contrare.

Art. 7. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor,
Cătălin Claudiu Bejan

București, 28 iunie 2016.
Nr. 490.

*) Anexa nu se publică, fiind clasificată potrivit legii.

MINISTERUL ECONOMIEI, COMERȚULUI ȘI RELAȚIILOR CU MEDIUL DE AFACERI

ORDIN

privind aprobarea Procedurii de implementare a schemei de ajutor *de minimis* prevăzute în cadrul Programului național multianual de microindustrializare

Având în vedere prevederile Legii bugetului de stat pe anul 2016 nr. 339/2015 și ale art. 25 din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 957/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de implementare a schemei multianual de microindustrializare, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

Art. 2. — Direcția de Antreprenoriat și Programe pentru IMM din cadrul Ministerului Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri și oficiile teritoriale pentru întreprinderi

mici și mijlocii și cooperatie vor duce la îndeplinire prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul economiei,
comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri,
Costin Grigore Borc

București, 30 iunie 2016.
Nr. 695.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind modificarea și completarea Metodologiei de stabilire a venitului reglementat, a venitului total și a tarifelor reglementate pentru activitatea de transport al gazelor naturale, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 32/2014

Având în vedere dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

în temeiul dispozițiilor art. 179 alin. (4) și (5) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. I. — Metodologia de stabilire a venitului reglementat, a venitului total și a tarifelor reglementate pentru activitatea de transport al gazelor naturale, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 32/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 26 mai 2014, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3 litera c), punctul (i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(i) preluarea gazelor naturale din perimetrele de producție, din terminalele GNL și din instalațiile de producere a biogazului sau a altor gaze care îndeplinesc condițiile de calitate pentru a putea fi livrate/transportate în/prin sistemul de transport al gazelor naturale, din interconectarea cu alte sisteme de transport al gazelor naturale și din depozitele de înmagazinare subterană a gazelor naturale;”

2. La articolul 34, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Costurile fixe se alocă în mod egal pe grupul punctelor de intrare și, respectiv, grupul punctelor de ieșire.”

3. Articolul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. — Modul de alocare în costuri fixe și costuri variabile se realizează și se justifică de către titularul de licență.”

4. Articolul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — Sistemul de tarife de transport pentru activitatea de transport al gazelor naturale cuprinde un set de tarife de tipul

«intrare/ieșire» stabilite pentru grupul punctelor de delimitare la intrarea în sistemul de transport în care se rezervă capacitatea, denumit în continuare *grupul punctelor de intrare*, pentru grupul punctelor de delimitare la ieșirea din sistemul de transport în care se rezervă capacitatea, denumit în continuare *grupul punctelor de ieșire*, precum și un tarif volumetric pentru utilizarea sistemului determinat ca un tarif de tip timbru poștal.”

5. Articolul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 38. — Sistemul de tarife pentru conductele de transport al gazelor naturale Isaccea — Negru Vodă se stabilește pe baza metodologiei elaborate de către operatorul licențiat și aprobate de ANRE.”

6. Articolul 40 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 40. — Punctele de intrare, respectiv punctele de ieșire în/din sistemul de transport al gazelor naturale se grupează după cum urmează:

a) grupul punctelor de intrare în sistemul de transport al gazelor naturale din perimetrele de producție, din terminalele GNL și din instalațiile de producere a biogazului sau a altor gaze care îndeplinesc condițiile de calitate pentru a putea fi livrate/transportate în/prin sistemul de transport al gazelor naturale, din interconectarea cu alte sisteme de transport al gazelor naturale și din depozitele de înmagazinare subterană a gazelor naturale;

b) grupul punctelor de ieșire din sistemul de transport al gazelor naturale spre consumatorii direcți, sisteme de distribuție,

depozitele de înmagazinare subterană, conductele de alimentare din amonte și alte sisteme de transport interconectate.”

7. La articolul 41, alineatul (2) se abrogă.

8. La articolul 45 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) alocarea venitului total propus de titularul de licență și a elementelor de structură a acestuia, respectiv OPEX, CAPEX și CPD, în componenta fixă și în componenta volumetrică, iar componenta fixă defalcată pe fiecare grup de puncte de intrare/ieșire conform art. 34 alin. (2);”.

9. La articolul 45 alineatul (1), după litera g) se introduce o nouă literă, litera h), cu următorul cuprins:

„h) capacitatea rezervată pe termen lung și pe termen scurt, după aprobarea rezervării de capacitate înainte de începerea anului gazier pentru situația prevăzută la art. 47 alin. (2).”

10. La secțiunea a 2-a, subsecțiunea 2.2 „Calculul tarifului relativ de rezervare de capacitate” se abrogă.

11. Articolul 47 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 47. — (1) Se determină tariful de rezervare de capacitate aferent serviciilor ferme de transport pe termen lung pentru grupul punctelor de intrare/ieșire (gr), exprimat în lei/MWh/oră, după următoarea formulă:

$$TC(gr)tl = \frac{CF(gr)}{CR_{e(gr)tl} \times N_{tl} + \sum_{ts=1}^n (CR_{e(gr)ts} \times N_{ts} \times K_{ts})} [lei/MWh/oră],$$

unde:

$TC(gr)tl$ — reprezintă tariful de rezervare de capacitate fermă pe termen lung pentru grupul punctelor de intrare/ieșire (gr);

$CF(gr)$ — reprezintă valoarea corespunzătoare componentei fixe din venitul total, alocată grupului punctelor de intrare/ieșire (gr);

$CR_{e(gr)tl}$ — reprezintă capacitatea estimată a fi rezervată pe termen lung în perioada pentru care se stabilesc tarifele de transport, pe grupul punctelor de intrare/ieșire (gr);

$CR_{e(gr)ts}$ — reprezintă capacitatea estimată a fi rezervată pe termen scurt în perioada pentru care se stabilesc tarifele de transport, pe grupul punctelor de intrare/ieșire (gr);

$N_{tl, ts}$ — reprezintă numărul de ore aferent fiecărui tip de serviciu;

$K(ts)$ — reprezintă coeficientul de multiplicare a tarifului de rezervare de capacitate aferent tipului de serviciu ferm pe termen scurt.

(2) În perioada dintre finalizarea procesului de aprobare a rezervării de capacitate de transport și data de începere a anului de reglementare, în cazul în care se constată o recuperare/nerecuperare a componentei fixe din venitul total al anului de reglementare pentru care se stabilesc tarifele de transport cu mai mult de 5%, titularul de licență solicită aprobarea unor noi tarife de rezervare de capacitate pentru servicii ferme de transport pe termen lung.

(3) Determinarea valorii recuperate/nerecuperate a componentei fixe din venitul total al anului gazier pentru care se stabilesc tarifele de transport se realizează în baza capacității rezervate aprobate/estimate, după caz, pentru servicii de transport ferme, pe termen lung și scurt.

(4) Determinarea tarifelor de transport prevăzute la alin. (2) se realizează astfel:

$$TC_r(gr)tl = \frac{CF(gr)}{CR_{(gr)tl} \times N_{tl} + \sum_{ts=1}^n (CR_{(gr)ts} \times N_{ts} \times K_{ts})} [lei/MWh/oră],$$

unde:

$TC_r(gr)tl$ — reprezintă tariful, recalculat, de rezervare de capacitate fermă pe termen lung pentru grupul punctelor de intrare/ieșire (gr);

$CF(gr)$ — reprezintă valoarea corespunzătoare componentei fixe din venitul total, alocată grupului punctelor de intrare/ieșire (gr);

$CR_{(gr)tl}$ — reprezintă capacitatea rezervată aprobată pe termen lung în perioada pentru care se stabilesc tarifele de transport, pe grupul punctelor de intrare/ieșire (gr);

$CR_{(gr)ts}$ — reprezintă capacitatea rezervată aprobată/estimată pe termen scurt în perioada pentru care se stabilesc tarifele de transport, pe grupul punctelor de intrare/ieșire (gr);

$N_{tl, ts}$ — numărul de ore aferent fiecărui tip de serviciu;

$K(ts)$ — reprezintă coeficientul de multiplicare a tarifului de rezervare de capacitate aferent tipului de serviciu ferm pe termen scurt.”

12. Articolul 48 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 48. — (1) Tarifele de rezervare de capacitate pentru serviciile ferme pe termen scurt, respectiv trimestriale, lunare și zilnice, pentru grupul punctelor de intrare/ieșire (gr), se determină pe baza tarifelor de rezervare de capacitate pentru servicii ferme pe termen lung stabilite conform art. 47 alin. (1), ajustate cu coeficienții de multiplicare corespunzători tipului de serviciu, după următoarea formulă:

$$TC(gr)ts = TC(gr)tl \times K(ts),$$

unde:

$TC(gr)ts$ — reprezintă tariful de rezervare de capacitate pentru serviciul ferm pe termen scurt pentru grupul punctelor de intrare/ieșire (gr);

$TC(gr)tl$ — reprezintă tariful de rezervare de capacitate pentru servicii ferme pe termen lung pentru grupul punctelor de intrare/ieșire (gr);

$K(ts)$ — reprezintă coeficientul de multiplicare a tarifului de rezervare de capacitate aferent tipului de serviciu ferm pe termen scurt.

(2) În situația prevăzută la art. 47 alin. (2), determinarea tarifelor de rezervare de capacitate pentru serviciile ferme pe termen scurt se realizează pe baza tarifelor de rezervare de capacitate pentru servicii ferme pe termen lung stabilite conform art. 47 alin. (4).”

13. La articolul 51, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Tariful de rezervă utilizat în cadrul unei licitații privind rezervarea de capacitate va fi tariful de rezervare de capacitate fermă/întreruptibilă în vigoare la momentul licitației. Tariful plătit pentru serviciile de transport adjudecate în urma unei licitații privind rezervarea de capacitate va fi tariful de rezervare de capacitate fermă/întreruptibilă, în vigoare la momentul în care poate fi utilizată capacitatea rezervată, la care se adaugă prima de licitație.”

14. La articolul 66 alineatul (2) litera h) punctul 1, subpunctul (iv) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(iv) alte activități reglementate din sector, din care activitatea de transport al gazelor naturale aferentă conductelor Isaccea — Negru Vodă;”.

15. La articolul 66 alineatul (2) litera h), punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. activități nereglementate din sector;”.

16. Articolul 81 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 81. — ANRE poate modifica tarifele de transport aprobate, prin refundamentare sau reajustare a veniturilor și/sau

tarifelor, după caz, cu anunțarea prealabilă a titularului de licență, dacă se constată că:

a) stabilirea tarifelor de transport s-a efectuat pe baza unor informații eronate/false furnizate de către titularul de licență;

b) există erori de calcul semnificative în stabilirea tarifelor de transport;

c) există situația prevăzută la art. 47 alin (2).”

Art. II. — Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei și titularii de licență de operare a sistemului de transport vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Nicolae Havrileț

București, 6 iulie 2016.
Nr. 31.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

